

D'orgulls i planys

MAR JIMÉNEZ

AVUI, 13 de gener del 2009

Aquests dies he contemplat astorada com més d'un i una s'han empenyat pels catalans de renom que a l'últim número de la revista *Elle* han dit que (també) se senten espanyols. Un dels problemes que té una part del catalanisme és la imaginació d'una Catalunya ideal en què tothom proclama el seu amor incondicional al país mentre odia l'opressora Espanya. Tal com es va veure amb la victòria a l'Eurocopa, i amb els milers de catalans que van sortir al carrer per celebrar el triomf de la selecció espanyola, aquesta Catalunya no existeix. I fins que no en siguem conscients, seguirem perdent el temps elaborant llistes negres d'aquells i aquelles que han gosat no abominar d'Espanya, en lloc de fer d'aquest país, i de la nostra identitat, un motiu d'orgull. Aquest mateix sector del catalanisme que s'esgota en planys estèrils és el que, d'uns anys ençà, ha vist la capital del país, Barcelona, com una enemiga de la cultura catalana, ideant un enfrontament inútil (i idiota) entre Barcelona i Catalunya. La identitat catalana, sense la potència d'aquesta ciutat, seria molt menys del que és -llegiu l'article de Ferran Mascarell *Catalanisme i capital*-. I aquest mateix sector del catalanisme és el que posa sordina a l'èxit de la pel·lícula produïda per Jaume Roures i dirigida per Woody Allen *Vicky Cristina Barcelona*, que acaba de guanyar un Globus d'Or a la millor comèdia de l'any. ¿Per què costa tant a aquest catalanisme planyent mostrar-se orgullós de l'èxit d'aquesta pel·lícula? Si en comptes de Barcelona portés el nom de Madrid, a Espanya, on en saben, i molt, de màrqueting nacional, no haurien estalviat calés en pirotècnies. A Catalunya ens cal més orgull. I menys planys.